Ольга СМОЛЬНИЦЬКА *– письменниця, перекладачка, науковець, літературний критик, журналістка.*

Народилася 1987 року в місті Сімферополі. Кандидат філософських наук, старший науковий співробітник Київського літературно-меморіального музею Максима Рильського. Член Національної спілки письменників України (2012), Українського кіплінґівського товариства (2017).

Авторка понад 200 наукових публікацій в Україні, Польщі, Чехії, Канаді, Австрії, Німеччині, США, Грузії; восьми україномовних книг – наукової розвідки «Філософсько-методологічні засади літературознавчих досліджень в Київському університеті кінця XIX – початку XX ст.» (2013), художніх збірок «Ангел ночі», «Відшукаю мінливу комету» (обидві 2009), «Чорний метелик» (2010), «Мандрівник» (2011), книги телесценаріїв, есеїв, статей «У пошуках коріння» (2010), «Лілеї для Ніли» (2012, пам'яті Ніли Зборовської), електронної збірки поезій «Стиглий виноград» (2017).

Лауреатка 3-го конкурсу премії «Metaphora», присвяченого 400-літтю НаУКМА (за добірку «З ірландських англомовних поетів»; 2014), 4-го конкурсу премії «Metaphora» (за добірки «З англійських поетів» і «З польських поетів»;2015); IV Всеукраїнського конкурсу урбаністичної поезії «Урба-Перехрестя – 2015» (за добірку «Приборкання пристрастей») і в номінації «Краще виконання власної поезії» (перемога в очному турі Всеукраїнського конкурсу урбаністичної поезії «УРБА-Перехрестя – 2015»); Всеукраїнського поетичного вернісажу «Троянди й виноград – 2012»; Міжнародної українонімецької премії імені Олеся Гончара в номінації «Поезія» (2010) – за збірку «Остання жриця»; Літературної премії імені Богдана-Ігоря Антонича (2008, львівське видавництво «Каменяр»); всеукраїнського альманаху «Нова проза» (2008) у м. Луцьку за твір «Казка завтрашнього дня», номінація «Краща публікація – 2008»; премії АРК «За наукові досягнення у сфері пріоритетних напрямків розвитку Криму» (2009).

Дипломантка Всеукраїнського літературного конкурсу рукописів прози на найкращу книгу року «Крилатий Лев» (за збірку «Притчі, казки, оповідання, повісті»; 2017); володарка категорії професіонала 2-го конкурсу Міжнародного літературного проекту Чер.net.k@ (прозовий конкурс «І зізнаюсь в любові до Землі!»; номінація «Сходження до Евересту»; 2018); дипломантка II Міжнародного музично-поетичного фестивалю «Звезда Рождества» (м. Запоріжжя, 2014) – «За поэтический поиск и своеобразие» (представила добірку віршів); III Всеукраїнського конкурсу урбаністичної поезії «Урба-Перехрестя – 2014» за добірку «Урбаністичні міти». Сертифікована учасниця конкурсу поетичних перекладів (до 150-річчя з дня народження Редьярда Кіплінґа, «Навчальна книга – Богдан» – "The Kipling Society"; 2015).

Вибрані поезії та телевізійні сценарії О. Смольницької перекладені англійською, іспанською, німецькою, польською, португальською, російською мовами. Публікувалися в Німеччині, Чехії, Словаччині, Бразилії.

Читацькій увазі пропонуємо добірку-трилінгву письменниці – оригінали поезій українською та їхні переклади німецькою й іспанською мовами, здійснені Лідією Крюковою-Качуровською (м. Мюнхен).

Лідія КРЮКОВА *(Lidia Kriukow de Kaczurowskyj) – дипломована перекладачка й мистецтвознавець.*

За походженням українка. Народилася 1935 року в місті Києві в родині відомих українських художників Бориса Крюкова (1895–1967) й Ольги Гурської (1902–1975). Восени 1943 року її сім'я полишила батьківщину й через Львів та Краків емігрувала на Захід. У 1944–1948 роках проживали в Австрії, в місті Ґмундені, де Лідія закінчила початкову школу і три класи гімназії. 1948 року переїхали до Аргентини й оселились у місті Буенос-Айресі. Тут здобула середню й вищу освіту. Має два дипломи Університету Буенос-Айрес за фахом «перекладацтво»; перекладає з англійської, іспанської, італійської, німецької, російської, української, французької мов – англійською, іспанською, німецькою, українською.

Громадянка Аргентини, нині жителька міста Мюнхена (Німеччина). Удова відомого українського вченого-літературознавця, письменника, перекладача, журналіста Ігоря Качуровського (1918–2013).

Після університетських студій співпрацювала з аргентинською делегацією Міжнародної соціальної служби (Servicio Social Internacional, Dele-

gación en Argentina), була секретаркою директора та PR-асистентом у готелях «Alvear Palace», «Plaza», долучалася до роботи Міжнародної конференції Atlántida Argentina як перекладач її матеріалів. Наприкінці 1969 року переїхала до Мюнхена, де до 1971 року працювала у фірмі Eurografica GmbH, а впродовж 1975–1990 років була співробітницею Товариства сприяння українській науці й Українського Вільного Університету – перекладала

***У Національному художньому музеї біля робіт Миколи Кричевського.** Фото*

***На День незалежності Аргентини в Мюнхені.** Фото, 09.07.2005*

статті й розвідки для річників Дому української науки з різних мов німецькою, створювала німецькомовні огляди й рецензії, займалася редагуванням, вела кореспонденцію тощо. З-поміж її книжкових перекладів – «Українська ікона XII–XVIII сс.», «Слово про Ігорів похід» С. Гординського, «Українська духовна музика» М. Антоновича та ін.; власні оригінальні праці – «Українське оздоблення Егбертового кодексу» (німецькою мовою), дослідження про мозаїку в Торчелльо (українською мовою), критичні рецензії на різні публікації – головно з нагоди 1000-ліття християнської України (німецькою мовою), стаття «Das Wappen Sternberg in der Ukraine» в антології «Femina-α» (№ 12, кн. 1, Луганськ, 2013, с. 23–35) та ін.

Ольга Смольницька

СОКРОВЕННЕ – VERTRAUTES – PROFUNDO

Поезія в оригіналах і в перекладах Лідії Крюкової

У перекладах німецькою мовою

ЛЬОРЕЛЯЙ

Мені дано твоє ім’я назвати –
Те справжнє, що з народження несеш.
А пам’ятаєш, як тебе кропили
Хрестильним даром?.. Ні?.. Болючий жаль
Пронизе серце, очі та легені.
Підстреленим звірям до Райну мчиш,
Де вже чекає ідол у тумані,
Обліплений презирством у воді.
Вже інша ти. Але дано згадати
Мені твоє ім’я. Лиш головне
Запам’ятати мушу: не дивитись
На золото волосся, на цей жар
В меланхолійнім присмерку над Райном,
Де скеля й та прозора. Скільки серць
Ти потопила голосом, жорстока?
Ти золота троянда на хресті,
Але чомусь забула все й не бачиш
Ні сенсу, ні майбутнього в собі.
Допомогти я зможу – тільки вуха
Як затулити?.. Спів твій – у мені
Пронизе серце, очі та легені –
І я теж інша в свіжості води.
Але все ж доведеться схаменутись,
Належу-бо я іншому. А Райн
Пляшковим склом смарагдиться і сяє.
Невже усі топились тут човни?
Зійди зі скелі. Ти мене не чуєш,
Невдовзі втратиш тіло у тумані.
Я руку дам – спустися, бідна Лоро.
Ти чуєш, Лоро? це наймення – справжнє!
Я кличу: «Лоро!» – й розбиваю чари,

ISSN 2075-1222 Рідний край. 2019. № 1 (40)

Відомо ж-бо твоє ім'я таємне.
І ти впадеш. У Райн. Розбитим тілом.
Ти золота, тобі ми все простили.
І райнський бог розбитий під водою –
Це трісло серце, що до сліз не звикло.
Твій спів живе в мені, нещасна Лоро.
Твоє ім'я – у серці та легенях.

19.10.2010, м. Київ

Авторський коментар. *Відомо, що героїню німецької легенди звали Лорою. Але потім райнську діву (ніксу) стали називати Льоре-ляй або Льора-лей, Льорелея тощо (Loreley, Lorelei, перероблене Льорелея) – бо «ляй» означає шиферну скелю, на якій золотоволоса дівчина зачаровувала голосом плавців і рибалок, доводячи їх до загибелі. Зараз ця скеля теж називається Льореляй.*

За однією з версій, у Лорине серце не повинен був проникнути жаль, але все ж це сталося, і героїня загинула в Райні. Водночас був зруйнований палац райнського бога. У світовій літературі образ Льореляй відомий із балади К. Брентано, вірша Г. Гайне і з повісті О. Кобилянської «Царівна». Я використала давній мотив дізнавання імені: за віруваннями, той, чиє справжнє ім'я стало відомим іншому (не обов'язково чародієві), міг утратити свою волю чи інші унікальні якості, підкорившись чужій владі. У своєму вірші я спеціально не вказала, хто назвав Лору – чоловік чи жінка, бо це неважливо.

LORELEY

Es ist mir gegeben deinen Namen zu nennen –
jenen wirklichen, den du seit deiner Geburt trägst.
Erinnerst du dich wohl, wie man dich benetzt hat
mit der Gabe der Taufe?.. Nein?.. Schmerzliches Leid
durchdringt das Herz, die Augen und die Lunge.
Gleich einem angeschossenen Tier eilst du zum Rhein,
wo schon der Götze im Nebel wartet,
mit Verachtung beklebt, im Wasser.
Du bist schon eine andere. Doch ist es mir vergönnt,
deinen Namen zu nennen. Aber das wichtigste
muß ich mir merken: nicht zu schauen
auf das Gold deines Haares, auf diese Glut
in der Melancholie der Dämmerung am Rhein,
wo selbst der Felsen durchsichtig ist. Wieviele Herzen
hast du, Grausame, mit deiner Stimme versenkt?
Du bist eine goldene Rose auf dem Kreuz,
hast aber, irgendwie, alles vergessen
und siehst weder Sinn noch Zukunft in dir.
Ich könnte helfen – aber meine Ohren,
wie soll ich sie verschließen?.. Dein Gesang ist in mir
und wird mir Herz, Augen und Lunge durchbohren.
Und dann bin auch ich eine andere, im kühlen Wasser.
Aber ich werde mich besinnen müssen,
gehöre ich doch einem anderen. Und der Rhein
leuchtet wie Flaschenglas oder Smaragd.
Sind wirklich alle Schiffe hier versunken?
Steig ab vom Felsen. Du hörst mich nicht,
wirst bald deinen Leib im Nebel einbüßen.
Ich reiche dir die Hand – steig herab, arme Lore.
Hörst du wohl, Lore? Das ist dein wahrer Name!
Ich rufe: «Lore!» – und breche den Bann,
denn dein Name ist, wie man weiß, geheim.
Und du wirst stürzen. In den Rhein. Zerschunden dein Leib.
Du bist aus Gold. Alles haben wir dir verziehen.
Un der Gott des Rheins liegt auch im Wasser, zerschlagen –
das Herz gebrochen, das an Tränen nicht gewohnte.
Dein Gesang lebt in mir, unglückliche Lore.
Dein Name aber lebt in Herzen und Legenden.

Kyiv, 19.10.2010
(Im Original ein fünffüßiger Jambus. Anm. d. Übers)
Übersetzt von ***Lidia Kriukow***

Anm. der Autorin. *In der Weltliteratur ist Loreley, neben der Ballade von Clemens Brentano («Lore Lay») und dem bekannten Gedicht Heinrich Heines («Die Lorelei»), auch aus der Erzählung «Zariwna» (Die Prinzessin) von Olha Kobylanska bekannt.*

Ich verwende hier ein altes Thema der Namenserkennung: Nach dieser Überlieferung konnte derjenige, dessen wirklicher Name von jemandem (nicht unbedingt von einem Zauberer) aufgedeckt wurde, seinen eigenen Willen bzw. andere ihm innewohnenden Eigenschaften einbüßen und gezwungen werden, sich einer fremden Macht unterzuordnen.

ОГНЕННА МАРІЯ

У болгар Огненна Марія – лик засухи.

Огненна Маріє,
Торкаюсь губами
Засохлими Лику Твого:
Пожалій
І покрий нас,
Як тінню, покровом.
Та є лиш багрянець.
І засуха в німбі.
Мій мозок поглине
Ця засуха-змора,
Зоря метеора,
Стріла лихоманки.
Огненна Маріє,
Прости мені, грішній.

23.07.2012

MARIA IM FEUER

Für die Bulgaren ist «Maria im Feuer» das Sinnbild der Dürre

Maria im Feuer,
mit trockenen Lippen
berühre ich dein Gesicht:
Erbarme dich
und bedecke uns
mit einem Mantel,

ISSN 2075-1222 Рідний край. 2019. № 1 (40)

wie mit einem Schatten.
Aber da ist nur der Purpur.
Und Dürre im Nimbus.
Die drückende Dürre
verschlingt mein Gehirn,
wie eine Sternschnuppe,
ein fiebernder Pfeil.
Maria im Feuer,
meine Sünden vergib.

23.07.2012

Übersetzt von ***Lidia Kriukow***

КОСМОГОНІЯ ПО-СЛОВ'ЯНСЬКИ

Шестикрилий архангел ходив по землі.
Шестикрилий архангел гнав нечисть до моря.
І видлубував дзьобом скривавленим крук
Всі померхлі бажання, як нутрощі й серце.

І дивився з небес на планету Господь:
Водяні – у воді, в хащах духи підступні.
Шестикрилий архангел – то був Михаїл:
Я меча полум'яного бачила сяйво.

12.08.2012

KOSMOGONIE – SLAWISCH

Ein sechsflügeliger Erzengel wandelte auf der Erde.
Der sechsflügelige Erzengel vertrieb alle Teufelsbrut
aufs Meer.
Und mit seinem blutigen Schnabel riß ein Rabe heraus
alle finsteren Wünsche, wie Eingeweide und Herz...

Und der Herr blickte vom Himmel auf den Planeten herab:
Wassergeister im Wasser, hinterlistige Gespenster im Dickicht.
Der sechsflügelige Erzengel, das war – Michael:
Ich sah sein Flammenschwert erstrahlen.

12.08.2012

(Im Original sind alle Verse vierhebig. Anm.d.Ü.)

Übersetzt von ***Lidia Kriukow***

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ МИРОНОСИЦІ РІВНОАПОСТОЛЬНОЇ МАРІЇ МАҐДАЛИНИ

Біблійним пошукам Ніли Зборовської присвячую

Вона вишивала рушник,
Долаючи болі хвороби.
Благала надати життя
Хвилину… та біль з тілом танув.
Штрихи. Солов'ї. І вона.
Сміються криваві троянди.
Хто скаже, що вмерла вона?
Хто скаже, що біль – оці квіти?
Вона…
О, вона – кров землі.
Приносила вишиті знаки –
Рушник –
У печеру. На гріб
Спасителя. Ангел приймав це.
Зверталась вона до жінок,
Самих мироносиць, що втому
І сльози несли на зорі
(А сльози багряні, як маки…):
Де Бог?
Та питали вони –
Її:
Де Христос? Де Месія?
Та ангел приймав рушники:
Не плачте. Він є – у трояндах.

4.08.2012

Переклад здійснений у двох варіантах (2012, 2018)
Перший:

DEM GEDENKEN DER GESALBTEN APOSTELGLEICHEN MARIA MAGDALENA

Den Bibelforschungen Nila Sborowskas gewidmet

Sie bestickte ein Handtuch,
die Schmerzen der Krankheit besiegend.
Sie erflehte vom Leben noch eine Minute...
Aber der Schmerz schmolz dahin mit dem Körper.
Striche. Nachtigallen. Und sie.
Es lachen die blutigen Rosen.
Wer sagte, sie sei gestorben?
Wer sagt, diese Blumen seien der Schmerz?
Sie ...
Oh, sie ist das Blut der Erde.
Sie brachte die bestickten Zeichen – das Handtuch –
zur Höhle. Ans Grab des Erlösers.
Der Engel nahm sie entgegen.
Sie sprach zu den Frauen, den gleichfalls gesalbten,
welche Erschöpfung und Tränen brachten am Morgengrauen
(wie der Mohn aber, purpurrot, waren die Tränen ...):
Wo ist Gott? Da fragten sie diese:
Wo ist Christus? Wo ist der Messias?
Aber der Engel nahm die Handtücher entgegen:
Weint nicht. Er ist – in den Rosen.

4.08.2012

Другий:

AM ERINNERUNSTAG DER GESALBTEN APOSTELGLEICHEN MARIA MAGDALENA

Den Bibelforschungen von Nila Sborowska gewidmet

Ein Handtuch besticke sie einst,
die Schmerzen der Krankheit besiegend.
Sie flehte: noch eine Minute zu leben,
dies sei ihr beschieden... Der Schmerz
aber schmolz dahin mit dem Körper.

ISSN 2075-1222 Рідний край. 2019. № 1 (40)

Die Nachtigall. Striche. Und sie.
Es lachen die blutigen Rosen.
Wer sagte, sie sei gestorben?
Wer sagt, diese Blumen seien der Schmerz?
Sie ...
Oh, Blut der Erde, das ist sie.
Sie bringt die bestickten Zeichen –
das Handtuch –
zur Höhle. Ans Grab
des Erlösers. Ein Engel
nahm es entgegen. Sie sprach
zu den Frauen, den gleichfalls Gesalbten,
welche Erschöpfung und Tränen
brachten am Morgengrauen
(wie Mohn aber, purpurrot, waren die Tränen...):
Wo ist Gott?
Doch die fragten sie:
Wo ist Christus? Wo ist der Messias?
Aber der Engel,
die Tücher empfangend:
Weint nicht. Er ist – in den Rosen.

4.08.2012

Ніла ЗБОРОВСЬКА *(1962–2011) – український психоаналітик, літературознавець, письменниця. Її пам'яті присвячено мою книгу «Лілеї для Ніли» (2012). 26 липня 2018 року в Київському літературно-меморіальному музеї Максима Рильського я (як старший науковий співробітник цього Музею) прочитала свою лекцію «Квіти для Ніли» пам'яті цієї особистості.*

Nila SBOROWSKA *(1962–2011) war eine ukrainische Psychoanalitikerin, Literaturwissenschaftlerin und Schriftstellerin. Ihrem Andenken ist mein Buch «Lilien für Nila» (2012) gewidmet. Am 26. Juli 2018 las ich im Kyiver Literatur- und Memorialmuseum Maksym Rylskyi, als dessen älteste wissenschaftliche Mitarbeiterin, meinen ebenfalls dem Andenken an diese Persönlichkeit geweihten Vortrag «Blumen für Nila».*

РАЙНЕР МАРІЯ РІЛЬКЕ І НІЛА ЗБОРОВСЬКА

Ручуся вам… що зараз у місті ще померла одна людина.
Я навіть знаю, хто… це жінка.
М. Булгаков, «Майстер і Маргарита»[1]

Рана – Райнер.
Боляче!
Ти була моїм Райнером,
Бо теж писала слова
Юному поетові.

Рана – Райнер.
Боляче! –
Вві сні промовляю.
Без тебе паркова копань,
Бо лебеді відлетіли,
Розчинилися душі.

Рана – Райнер.
Світ убиває своїх Райнерів,
Як і Людвіга Баварського
(Який пробивався до Ваґнера,
Та голос приглушувався…).
А нам, покинутим, натхненним,
Лишаються твої стигмати –
Рана.

Без тебе білі катакомби київські,
Сухі печери, прогріті сонцем, у Криму.
Рана – Райнер!
Хрест, випалений у печері.
Троянда, яка геральдикою
Ранить серце.

Рана – Райнер.
Боляче!
Але вві сні
Наді мною схилиться Богоматір –
У вінку з білої шипшини.
Сонячна шипшина,
Усміх лагідний.
Рана – проміння.
Тебе відпущу.
Прости мені пристрасність,
Розламаність,
Невдалу стилізацію.
Для мене ти Райнер.
…Чи докричатися до Ваґнера?..
…Чомусь ти казала,
Що Людвіг Баварський
Був схожим на мене.

25.08.2012, день народження
короля Людвіга II Баварського (1845–1886)

RAINER MARIA RILKE UND NILA SBOROWSKA

Ich schwöre euch... in diesem Augenblick
ist noch ein Mensch in der Stadt gestorben.
Ich weiß sogar, wer... eine Frau.
Michail Bulgakow, «Meister und Margarita»

Die Wunde ist Rainer.
Es schmerzt!
Du bist mein Rainer gewesen,
denn du schriebst auch Worte
an einen jungen Dichter.

[1] Переклад Ю. Некрутенка.

ISSN 2075-1222 Рідний край. 2019. № 1 (40)

Die Wunde ist Rainer.
Es schmerzt! –
Ich rede im Traum.
Ohne dich blieb die Lichtung im Park,
denn die Schwäne sind fortgeflogen,
die Seelen haben sich aufgelöst.

Die Wunde ist Rainer.
Die Welt tötet ihre Rainer,
so wie den Ludwig von Bayern
(den es zu Wagner hinzog,
aber die Stimme versagte...).
Und uns, den verlassenen, begeisterten,
verbleiben nur deine Stigmata –
als Wunde.

Ohne dich bleiben nur die weißen Katakomben in Kiew,
die trockenen, von der Sonne erhitzten Höhlen auf der Krim.
Die Wunde ist Rainer!
Ein Kreuz, in der Höhle gebrannt.
Eine Rose, die mit ihrer Heraldik
das Herz verwundet.

Die Wunde ist Rainer.
Es schmerzt!
Aber im Traum
neigt sich die Gottesmutter zu mir –
in einem Kranz aus weißen Hopfenblüten.
Sonnenblüten,
sanftes Lächeln.
Die Wunde – es sind Strahlen.
Ich lasse dich gehen.
Vergib mir meine Begehrlichkeit,
meine Zerbrechlickeit,
meine mißlungene Stilisierung.
Für mich bist du Rainer.
Ob Wagner mein Rufen hört?...
...Irgendwann sagtest du,
daß Ludwig von Bayern
mir ähnelte.

25.08.2012, Geburtstag König Ludwigs II. von Bayern (1845–1886)

У перекладах іспанською мовою

SACRE COEUR – ПРОНИЗАНЕ СЕРЦЕ
(кармелітські практики)

Знов двері замкнуті. Я біля них стою.
Горить вогонь, для мене непомітний.
Куди подівся дух мій непохитний? –
Бо благодать я втратила свою.
З глузливим сміхом біси підлетять
Усі до мене і, на гріх штовхнувши,
Знов зарегочуть. Я ж бо, потонувши
В семи морях ридання і проклять,
Звернусь до Бога – й сон страшний розтане.
Візьму я серце Господа до рук:
О, відімкни мені, врятуй від мук...
Хай все, як хочеш Ти, навіки стане.
Природа, що зіпсована гріхом
Незмитим, непрощенним, первородним...
Але в пітьмі вогонь багрянородний –
Ти відімкнув. Я тут. Я з Женихом.

22.03.2012, Великий піст, м. Київ

Дослівно Sacre Coeur – Святе Серце, тобто Серце Христове. Але в католицизмі воно зображується пронизаним. Про це сказано в працях святої Терези Авільської та інших кармелітoк.

EL CORAZÓN PERFORADO
(SACRÉ COEUR)

Otra vez cerrada la puerta. A su lado estoy.
El fuego está ardiendo, pero no lo veo.
A dónde se fué mi espíritu inalterable ? –
Pues he perdido paz y bienestar.
Carcajadas y burlas de los demonios
Me alcanzarán y, empujándome al pecado,
Reirán de nuevo a carcajadas. Y yo, sumerjida
En los siete mares de sollozos y maldiciones,
Acudiré a Dios – y la pesadilla va a derretirse.
Tomaré el corazón del Señor en mis manos:
O, ábreme, sálvame de los suplicios...
Que se haga todo según Tu voluntad, eternamente.
La naturaleza, por el pecado destrozada,
Por el indeleble, imperdonable, originario...
Mas en las tinieblas un fuego purpúreo
Has encendido Tú. Héme aquí. Estoy con mi divino Novio.

Traducido por ***Lidia Kriukow***

БІЛІ ТРОЯНДИ І РАНИ
(ХРИСТОВА СТАТУЯ: ЕКСТАТИКА)

Смерть Христова –
Це не з нами було.
Розуміють митці
Все прийдешні.

Дві троянди – бліді,
На долонях Ісусових – рани.
На долонях простромлених –
Вічність –
Простягає їх статуя нам...

Я благаю простити –
І усміх побачу
Христовий.
Догорає свіча,
Біла-біла –
Католицька троянда.

ISSN 2075-1222 Рідний край. 2019. № 1 (40)

Рани ллються з долонь.
Світло ллється до нас.
А сльоза уві сні –
Це прощення.
І я пам'ятаю:
Були
Дві білі троянди.
Дві троянди – білі –
Для нас.

27.12.2011, м. Київ

ROSAS BLANCAS Y LLAGAS (ESTATUA DE CRISTO: ÉXTASIS)

La muerte de Cristo –
Eso no sucedió entre nosotros.
Lo comprenden los artistas
Futuros.

Dos rosas pálidas,
Son llagas en las palmas de Jesús.
En las palmas perforadas
Está la eternidad.
La estatua nos las extiende...

Estoy suplicando perdón -
Y miraré la sonrisa
De Cristo.
La vela blanquísima
Está por apagarse -
Es la rosa católica.

Las llagas corren de las palmas.
La luz corre hacia nosotros.
Pero la lágrima en el sueño
Es el perdón.
Y yo me acuerdo:
Eran
Dos rosas blancas.
Dos rosas – blancas –
Para nosotros.

Traducido por ***Lidia Kriukow***

ПЕРЕДВІСТЯ

Кривавий дощ – а снігопад бузковий.
Кривавий прах – це вже читали ми…
Смола і сірка – вісники пітьми.
Та сніг іде – лілеїстий і мловий.

Та сніг іде, нордичний і чудовий
(Як порцеляну мейсенську – візьми:
О рококо саксонської зими!)…
Сніг застига – як мармур бароковий.

Тому тепер, зимової пори,
Прийму Твої, о Господи, дари,
І цим саму себе я возвеличу,

Упавши перед образом ницьма.
Морозить, вихолоджує зима
Єство моє дитинне й бунтівниче!

9.12.2013, м. Київ

PRONÓSTICO

Lluvia de sangre – nieve color de lila.
Cenizas sangrientas – lo hemos leído ya...
Brea y azufre anuncian las tinieblas.
Cae la nieve, ebria como los lirios.

La nieve está cayendo, nórdica, maravillosa
(Tómala cual porcelana de Meissen:
¡Oh, rococó del invierno sajón!)...
La nieve se congela – cual mármol del barroco.

Por eso hoy, en tiempo invernal,
Aceptaré, Señor, Tus dones,
Y de tal modo me ensalzaré,

Cayendo de hinojos ante Tu imagen.
Helando está. Apaciguando está el invierno
Mi natural rebelde, infantil.

Kyiv, 09.12.2013

(el original ucraniano es un soneto)
Traducido por ***Lidia Kriukow***

ISSN 2075-1222 Рідний край. 2019. № 1 (40)